

B. Kiss Tamás

A szépség Babeléhez

Versek – Életműkötet

Ki mint vet

Ki mint vet, úgy arat sikert;
és hogy a sulykot el ne vesse,
betűvető az meg ne vesse
a számvetést betűvetésből;
magát a verssel összevesse,
hogy büszkesége szét ne vesse.

1976.

Útravaló

Ha néha gyöngye vagy, kedves Tamás,
és áttekintsz a nagyvilág felett,
és vége-hossza sincs, nem látod át,
s e végtelenben nem találsz helyet;

ha fáj, hogy minden fa determinált,
s az ember fenségénél több nem lehet,
s a szellem napvilága sem ragyogja át,
s a mégis-fáradozni-kell, kevés neked;

mást nem tehetsz, hogy megtaláld magad:
a szépség Bábeléhez még teszel,
mert szent a szép és százszor szent, ki ad,

(rajtad nem áll ha mégse' készül el);
ha tudsz, hódítsz magadnak társakat,
s ha nincs hited, magadban is hiszel.

1976.

A vándor éneke

Vacogva, félve ment, de meg nem állt,
csöndesen egy tiszta dallamot dalolt.
Szíve a messzi csillagokba' járt,
az éji csönd előtt meg nem hajolt.

Átfázva fürkészte a láthatárt,
a tűz kezében új erőt adott,
halk éneke a zúgó széllel szállt,
talán elért egy sápadt csillagot.

A városok fölött álmlepel.
Elhagyta mind, de mindig földre lép.
Meg-megpihen, de nyomban útra kel,

a láthatáron annyi csillag ég.
A szél süvölt, de hogyha jól fülel,
mehallhatja egy csillag énekét.

Az éter hullámain egy tiszta dalt sodor a vágy

A csillagok bár millióan vannak,
a csillagok csak fénylenek maguknak,
egy másik csillagok soha nem érnek el.
A csillagok bár fényévekre vannak,
a csillagok, ha csillogón dalolnak,
énekük a kozmikus széllel útra kel.
A csillagoknak pislákol a fénye,
a csillagoknak nincsen más reménye,
várnak, bár a válaszig egy ezred múlhat el.
A csillagoknak foltos a szegélye,
a csillagoknak van egy szép meséje:
ezer csillagködön túl van még, ki énekel.